

можливість дуже чітко обрати аудиторію, яка буде сприймати рекламу.

4. Охоплення великої аудиторії при порівняно невеликих витратах, що є вагомим плюсом при використанні інтернет – реклами.

Висновки. Новітні способи реклами включають в себе методи рекламування з використанням нових цифрових технологій глобальної мережі інтернет, де присутні численні способи рекламування – банери, «впливаюча» реклама, нав'язливі вкладені сторінки та інші. Вона впливає на мільйони людей.

Журнали стали невід'ємною частиною життя, а правильно оформлена реклама сприймається разом з інформацією статті.

Велику частину аудіо простору займає звукова реклама, яка постійно звучить на радіохвилях, та інформус потенційних споживачів про товар конкретного виробника та його переваги.

Література

1. Мятлік О. Нові технології реклами: [електронний ресурс]. Режим доступу: http://iee.org.ua/files/alushta/80-mitlyak-novi_tech_n_reklamy.pdf
2. Качинська А.І. Інтернет-технологія ефективності сучасної віртуальної реклами: [електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/Portal/Soc_Gum/Dtr_sk/2010_2/files/SC210_40.pdf
3. Луценко Т.В. Естетичні сутність аудіоальної комунікації сучасної реклами: [електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/Portal/Soc_Gum/Phd/2008_9/lugutcenko.pdf
4. М. Долгаш Провокаційна реклама – спосіб привертання уваги сучасного споживача: [електронний ресурс]. Режим доступу: http://vlp.com.ua/files/29_13.pdf
5. http://ut.kiev.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=658&Itemid=37

СТАН РОЗВИТКУ БІОЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ

О.П.Скорук, к.е.н., доцент

Дана стаття присвячена вирішенню актуальних енергетичних проблем, а саме розвитку біоенергетики в Україні. Були розглянуті проблеми і перспективи впровадження біоенергетики, як вибору, який має глобальну перспективу для подальшого розвитку цивілізації.

Ключові слова: біоенергетика, біомаса, альтернативні і поновлювані джерела енергії.

Вступ. Енергетична безпека є важливою складовою національної та економічної безпеки кожної країни. Залежність України від імпорту нафти, зокрема, російської, спонукає шукати нові альтернативні джерела енергії.

Підвищення цін на енергоносії та невпевненість в стабільності та надійності постачальників нафти призвело до занепокоєння серед країн - імпортерів нафти в усьому світі. Це в свою чергу призвело до зростаючого інтересу до таких відновлюваних джерел енергії (ВДЕ), як біопаливо, біоенергетика, енергія вітру, сонячна енергія.

Мета статті. Обґрунтувати соціально-економічну необхідність формування ринку біоенергетики в Україні. Визначити основні джерела енергії, шляхи вирішення проблем й провести оцінку соціально-економічного значення розвитку ринку біоенергетики в Україні.

Аналіз останніх даних. Проблема формування ринку біоенергетичних ресурсів, посіла чільне місце в дослідженнях вітчизняних науковців, таких як М.В. Зубця, П.Т. Саблука, П.І. Гайдуцького, О.М. Шпичка, С.М. Кваші, Г.М. Калетніка, проте залишається чимало невирішених питань науково-практичного змісту.

Виклад основного матеріалу. Біоенергетика продовжує впевнено зміцнювати свої позиції на світовому енергетичному ринку, залучаючи все більше країн до виробництва енергії з біомаси (БМ).

Відновлювана енергетика пропонує цікаві можливості для українського сільського та лісового господарства. Ці галузі виявились одним із джерел отримання альтернативної, і, що найголовніше, поновлюваної енергії.

В Україні ж увага біоенергетиці стала приділятися із середини 1990-х років. У цей же час були зроблені перші кроки по її розвитку і з'явилися перші програмні й законодавчі документи. Сьогодні енергетична політика України в цілому спрямована на енергозбереження і розвиток альтернативних, нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії

Пріоритети економічного розвитку й завдання з впровадження сучасних енергоефективних технологій із малим терміном окупності у сфері альтернативної енергетики викладені в кількох посланнях Президента до Верховної Ради України: - "Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2000 р."; Стратегія економічної та соціальної політики на 2000-2004 рр."; - "Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002-2011 роки".

У цих документах відзначено, що насамперед Україна повинна зменшити споживання природного газу, збільшивши споживання вугілля, нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії, ресурсів малої гідро- і теплоенергетики, вторинних енергетичних відходів тощо. Верховна Рада України у 1996 році затвердила Національну енергетичну програму на період до 2010 року, якою передбачається покриття 10% потреб народного господарства в енергії з нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії (НВДЕ). У 2000 році актуальність цього пункту програми була підтверджена Рекомендаціями парламентських слухань "Енергетична політика України".

Широкомасштабне впровадження альтернативних джерел енергії в Україні дозволить зробити суттєвий крок у зменшенні енергетичної залежності країни, охороні довкілля та створенні умов для входження країни до європейської спільноти.

В Україні також існує значний потенціал використання біоенергетики. З іншого боку, проблеми ефективності

використання традиційних джерел енергії в Україні стоять ще гостріше, ніж у світі чи країнах ЄС. Причинами цього є застарілі технології, вичерпання ресурсу використання основних фондів генерації електроенергії і тепла, що разом з низькою ефективністю використання палива призводить до значних обсягів шкідливих викидів. Значні втрати при транспортуванні, розподілі та використанні електроенергії і тепла, а також монопольна залежність від імпорту енергоносіїв ще більш ускладнюють ситуацію на енергетичних ринках країни.

Таким чином, Україна має нагальну потребу у переході до енергетично ефективних та екологічно чистих технологій. Але, незважаючи на декларацію щодо усвідомлення цієї потреби з боку різних гілок влади та низку нормативно-законодавчих актів, які стосуються розвитку біоенергетики, - реальних кроків щодо впровадження зроблено досить мало. Частка НВДЕ в енергетичному балансі країни становить лише 7,2 % (6,4 % — позабалансові джерела енергії; 0,8 % — відновлювані джерела)

Україна має значний потенціал для розвитку відновлюваної енергетики. Те ж можна сказати відносно інших альтернативних традиційних джерел енергії - таким, як: шахтний метан, торф, буре вугілля. Складний потенціал побутових і промислових стоків та ін. Можливості використання біоенергетики мають всі області країни, разом з тим, незважаючи на значний обсяг прийнятих законів, програм нормативних актів та інших документів, справа з впровадженням у країні йде занадто низькими темпами, вклад в енергетичний баланс країни є незначним.

Причин такого стану багато, головні з них це відсутність системи економічного стимулювання переходу до використання біоенергетики, декларативний характер нормативно-правових актів без конкретних механізмів впровадження, а також низька виконавча дисципліна. Не можна сказати, що в країні нічого не робиться в цьому напрямі, але того що робиться не достатньо для компенсації негативних тенденцій таких, як світове зростання цін на енергоносії, збільшення рівня енергетичної залежності країни та забруднення навколишнього середовища.

Не впроваджуючи, не вкладаючи коштів у технології, не розвиваючи виробництво на базі нових технологій, країна консервує технологічну відсталість і може втратити свій шанс вийти у європейську спільноту.

Серед факторів сприяння розвитку біоенергетики в Україні можна назвати:

- зростання ціна на традиційні енергоносії;
- підвищення вимог екологічних норм і стандартів;
- покращення можливості входження до європейської спільноти;
- необхідність заміни зношених основних фондів.

Успішний розвиток біоенергетики тісно пов'язаний і багато в чому залежить від можливостей впровадження сучасних технологій і обладнання. Одним зі стимулювальних заходів, який можна запропонувати для України, є субсидування купівлі сучасного біоенергетичного обладнання або реконструкції існуючого (в основному котлів) під використання БМ. Підприємства лісової та деревообробної промисловості, сільськогосподарські й інші підприємства повинні отримувати субсидії від держави на придбання деревно- і соломоспалювальних котлів, біогазових установок та іншого подібного обладнання або на конверсію існуючих установок.

Ще одним варіантом можуть бути банківські кредити на пільгових умовах. Важливість проблеми підтверджує той факт, що на сьогодні вже чимало підприємств лісової та деревообробної промисловості реконструювали свої котли, первинно призначені для вугілля і мазуту, під спалювання своїх деревних відходів. Реконструкція здійснювалася власними силами, тому, як правило, такі котли мають нерухому решітку, функцію періодичного завантаження палива, і відзначаються високим рівнем емісії. Якби ці підприємства отримували субсидії, з'явилася б можливість придбати сучасні котли і працювати з більшою ефективністю, зменшивши негативний вплив на довкілля.

Висновки. Незважаючи на ряд прийнятих прогресивних і важливих законів і програм, ця база все ще потребує істотної доробки. Необхідно розробити і прийняти в Україні програму розвитку біоенергетики, а також пакет законів і підзаконних актів щодо біоенергетики з метою стимулювання, підтримки й розвитку біоенергетичних технологій, передусім технологій отримання теплоти з твердої біомаси й технологій одержання та використання біогазу, а потім і всіх інших технологій.

Для зміни ситуації з впровадженням біоенергетики як перспективного напрямку енергозабезпечення України в масштабах, які зможуть забезпечити до 2020 року 20% виробництва енергії за рахунок біоенергетики, необхідно:

- провести системне доопрацювання нормативно-законодавчої бази, яке б забезпечило стимули до впровадження біоенергетики, такі як: податкові преференції, пільгове кредитування, лізинг устаткування, прями субсидії, підвищення тарифів та ін.
- забезпечити можливості щодо продажу виробленої біоенергії в мережу;
- забезпечити необхідний рівень політичної підтримки залученню інвестицій у розвиток біоенергетики на загальнодержавному та регіональному рівнях;
- забезпечити достатнє фінансування та підтримку науково-технологічних розробок у сфері біоенергетики та створити умови для їх швидкого впровадження.

Література

1. Енергетична стратегія України на період до 2030 року // Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006 року № 145.
2. Калетнік Г.М. Соціально-економічне значення розвитку ринку біопалива в Україні // Економіка АПК.- 2008. - №6.
3. Тараріко Ю.О. перспективи розвитку біоенергетики в АПК // Вісник аграрної науки.- 2010.
4. Кириленко І.Г., Дем'янчук В.В., Формування ринку Українського біопалива // Економіка АПК.- 2010.- №4.